

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2013 r. pełnomocnik powoda P. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)Usługi (...), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A.z siedzibą w S.kwoty 7 945,73 zł , w tym:

- 1) kwoty 5.100,00 zł – stanowiącej roszczenie częściowe tytułem niedopłaty wypłaconej części odszkodowania za uszkodzenie naczepy (...) o numerze rejestracyjnym (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 4 sierpnia 2011 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2011 r. do dnia zapłaty oraz
- 2) kwoty 2 845,73 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 12 października 2011 r. do dnia wytoczenia powództwa, liczonymi od kwoty 10.025,00 zł, stanowiącej równowartość całości powstałej szkody w naczepie (...) o numerze rejestracyjnym (...), wynikającej z faktury VAT (...)z dnia 5 grudnia 2011 r., wraz z załącznikiem nr 1 z dnia 25 listopada 2011 r.

W tym samym piśmie procesowym pełnomocnik powoda zamieścił nadto żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz mocodawcy odsetek od kwoty 7945,73 zł, liczonych od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto pełnomocnik P. Z. domagał się zasądzenie od pozwanego zakładu ubezpieczeń na rzecz powoda kosztów procesu, w tym i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe żądania pełnomocnik powoda podał, że w dniu 4 sierpnia 2011 r., około godz. 8³⁰, z winy S. K., wykonującego manewr cofania ładowarką D., doszło do kolizji pojazdów , w wyniku której uszkodzeniu uległ zestaw D. (...)o numerze rejestracyjnym (...)i naczepa (...) o numerze rejestracyjnym (...). Z uwagi na powyższe powód zmuszony był wynająć pojazd zastępczy na czas nieprzewidzianego postoju, przy czym łączny koszt najmu ciągnika siodłowego oraz naczepy wynosił 10.824,00 zł. Pozwany ubezpieczyciel nie wypłacił powodowi należnego odszkodowania, dlatego też powód wystąpił do Sądu Rejonowego w S.z powództwem częściowym o wypłatę kwoty 1.550 zł, które to powództwo zostało w całości uwzględnione – w sprawie o sygnaturze akt I C (...).Dlatego też, w ocenie powoda, zasadnym jest wytoczenie kolejnego powództwa.

Legitymację procesową powoda jego pełnomocnik wywodził z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 25 października 2011 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a powodem.

W odpowiedzi na pozew opatrzonej datą 9 kwietnia 2014 r. pozwane (...) S.A. z siedzibą w S. wniosło o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma pełnomocnik pozwanego zakładu ubezpieczeń zakwestionowała wysokość szkody wynikającej z faktury VAT z dnia 5 grudnia 2011 r.; wskazał nadto, iż z opinii biegłego sporządzonej w sprawie o sygnaturze akt I C 40/13 wynika, iż koszt naprawy przedmiotowej przyczepy wynosił 609,96 zł brutto.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 sierpnia 2011 r. podczas prac przeładunkowych, które miały miejsce na terenie placu należącego do firmy (...) S.A.z siedzibą w B.(na Osiedlu (...)), kierujący ładowarką marki D.S. K., wykonując manewr cofania, nie zachował należytej ostrożności i uderzył w kierowany przez A. W.ciągnik siodłowy D. (...)o numerze rejestracyjnym (...), połączony z naczepą (...)o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji – S. K.– kierował wówczas pojazdem za zgodą posiadacza pojazdu (k. 23 akt sprawy P. Z.przeciwko (...) S.A.z siedzibą w S.o zapłatę – sygn. akt Sądu Rejonowego w S.I C 40/13) . W chwili tego zdarzenia właściciel ładowarki marki (...) Spółka z o.o.z siedzibą w Ł.– posiadał w (...) S.A.z siedzibą w S.aktualne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, potwierdzone polisą o numerze (...). W owej polisie jako użytkownika pojazdu wskazano (...) S.A.z siedzibą w B.(k. 86 akt sprawy I C 40/13).

W wyniku opisanego wyżej zdarzenia doszło do uszkodzenia zarówno ciągnika siodłowego, jak też i naczepy, obejmujących – w przypadku tej ostatnie – konieczność wymiany lampy obrysowej, wymiany drabiny skrzyni

ładunkowej, naprawy narożnika skrzyni ładunkowej, naprawy ściany czołowej skrzyni, odnowy lakieru na narożniku, ścianie czołowej skrzyni i podłużnicy lampy ramy, a także wymiany zderzaka tylniego.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 26 sierpnia 2011 r. (...) S.A.z siedzibą w S.odmówiło powodowi wypłaty odszkodowania, wskazując przy tym, iż co prawda odpowiedzialność za szkodę ponosi właściciel pojazdu D., który cofając pojazdem podczas wykonywania pracy uderzył w ciągnik z naczepą, jednak szkoda winna zostać zgłoszona i zlikwidowana z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej działalności gospodarczej właściciela pojazdu (k. 250 akt sprawy z powództwa P. Z.przeciwko (...) S.A.z siedzibą w S.o zapłatę – sygn. akt Sądu Rejonowego w S.I C 40/13) .

Umową cesji z dnia 25 października 2011 r. powód nabył od (...) S.A.z siedzibą w W.wierzytelność o zapłatę kwoty odpowiadającej wysokości szkody powstałej w wyniku kolizji pojazdu marki N.o numerze rejestracyjnym (...) (k. 29-30 akt sprawy z powództwa P. Z.przeciwko (...) S.A.z siedzibą w S.o zapłatę – sygn. akt Sądu Rejonowego w S.I C 40/13) .

Prawomocnym wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 r., wydanym w sprawie z powództwa P. Z.przeciwko (...) S.A.z siedzibą w S.o zapłatę (sygn. akt: I C 40/13 (sygn. akt I C 40/13), Sąd Rejonowy w S.zasądził od pozwanego (...) S.A.z siedzibą w S.na rzecz powoda P. Z.kwotę 1.550,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 października 2011 r. do dnia zapłaty.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich samoistni posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Przepis art. 822 k.c. wskazuje zaś, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Stosownie do dyspozycji art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z przepisu art. 822 § 4 k.c. i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Świadczenie ubezpieczyciela co do zasady odpowiada wysokości doznanej przez poszkodowanego szkody w granicach jego odpowiedzialności cywilnej.

W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, że winę za zaistnienie zdarzenie ponosi S. K., kierujący pojazdem stanowiącym przedmiot aktualnego na chwilę zdarzenia ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) S.A. (polisa nr (...)). Zdaniem Sądu w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie ulegało wątpliwości, iż pozwany zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność za zaistniałą szkodę jako ubezpieczyciel, a to na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, stwierdzonej polisą o numerze (...).

Z niekwestionowanego przez stronę pozwaną przebiegu zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2011 r. wynika bowiem, iż do zaistnienia szkody doszło w związku z ruchem pojazdu mechanicznego – ładowarki D., która podczas wykonywania manewru cofania uderzyła w kierowany przez A. W. zestaw składający się z ciągnika siodłowego i naczepy. Okoliczność, iż ładowarka wchodziła w skład przedsiębiorstwa sama w sobie nie pozwala na stwierdzenie, by do zaistnienia szkody doszło w związku z ruchem przedsiębiorstwa, skoro szkoda ta wynikła z ruchu ładowarki, czyli pojazdu mechanicznego jako takiego, nie zaś z ruchu przedsiębiorstwa jako całości (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 października 2012 r., I ACa 750/12, LEX nr 1237443).

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę, przy czym w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Koszty niezbędne do wykonania naprawy to takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego używalności technicznej istniejącej przed wypadkiem przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu. Z kolei koszty ekonomiczne i celowe to koszty ustalone według cen części i innych materiałów koniecznych do wykonania naprawy i stawek (...) obowiązujących na rynku lokalnym. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów w miejsce uszkodzonych, to poniesione z tego tytułu wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody, jeżeli ich użycie byłoby niezbędne do usunięcia szkody. Jednocześnie należy zauważyć, iż z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa przedmiotu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, LEX nr 157324).

Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi zaś, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Stosownie zaś do art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 950 z późn. zm.) na ubezpieczycielu spoczywa obowiązek gromadzenia dokumentów wytwarzanych w postępowaniu likwidacyjnym.

Ciężar zgromadzenia i przedstawienia dowodów w zakresie przekraczającym uszkodzenia zgłoszone ubezpieczycielowi (a więc wykraczającym poza postępowanie likwidacyjne) obciążał więc stronę powodową. Powód powoływał się na prywatne dokumenty, ilustrujące rzeczywisty, w jego opinii, koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, tj. wycenę szkody wykonaną przez (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w S. oraz fakturę VAT o numerze (...) (k. 173 i 172 akt sprawy z powództwa P. Z. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zapłatę – sygn. akt Sądu Rejonowego w S.I C 40/13) .

Dla oceny, czy powołane przez pełnomocnika powoda dokumenty prywatne, które jedynie uprawdopodobniają stanowisko strony powodowej, są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, konieczne było poddanie twierdzeń prezentowanych przez stronę pozwaną w tym przedmiocie analizie ubranej w formę opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

W opinii sporządzonej w formie pisemnej – w dniu 14 sierpnia 2013 r., na potrzeby postępowania dowodowego w sprawie z powództwa P. Z. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zapłatę (sygn. akt Sądu Rejonowego w S.: I C 40/13) – biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego C. D. ustalił, że kosztorysowy koszt naprawy uszkodzonej wskutek kolizji naczepy (...) wynosi 609,96 zł (brutto), zaś technologicznie niezbędny czas naprawy naczepy wynosi 2,6 roboczogodziny (k. 217-221 akt tej sprawy). Na rozprawie wyznaczonej na dzień 10 grudnia 2013 r. (k. 310-311 akt tej sprawy) biegły wyjaśnił, iż opinię pisemną oparł wyłącznie na opisie uszkodzeń dokonywanym w ramach postępowania likwidacyjnego, a zatem bez uwzględnienia kalkulacji dokonującego naprawy naczepy warsztatu (producenta naczepy), albowiem, zdaniem biegłego, w odniesieniu do rozliczenia tej szkody nie dochowano procedur likwidacyjnych. W ustnych wyjaśnieniach do opinii sporządzonej w formie pisemnej biegły C. D., odnosząc się do zakresu szkody uwidocznionej na dokumentacji zdjęciowej, wskazał, że w wyniku zaistniałej w dniu 4 sierpnia 2011 r. kolizji całkowity koszt naprawy naczepy z całą pewnością przekracza kwotę 1.550,00 zł.

Z uwagi na fakt, iż w toku sprawy z powództwa P. Z. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zapłatę (sygn. akt Sądu Rejonowego w S.: I C 40/13) Sąd Rejonowy w S. ustalił jedynie, iż poniesiona w wyniku zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2011 r. szkoda, związana z uszkodzeniem naczepy (...) o numerze rejestracyjnym (...), przekracza kwotę 1.550,00 zł, zaś powód domagał się w niniejszym postępowaniu zapłaty odszkodowania przewyższającego powyższą wartość, niezbędnym było dokonanie ustaleń co do wartości całej szkody.

W opinii sporządzonej już na potrzeby niniejszego procesu, uwzględniającej konieczność wymiany uszkodzonego tylnego zderzaka naczepy (które to uszkodzenie nie zostało uwzględnione w pierwotnej opinii, a jego istnienie

wynikało z załączonej dokumentacji), opartej na systemie A udatex, biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego C. D. oszacował całkowitą wysokość kosztów naprawy naczepy na kwotę 1.804,42 zł. Wskazał jednocześnie, iż wyliczona wartość jest wartością kosztorysową, uwzględniającą średnie stawki roboczogodziny w wysokości 110,00-120,00 zł. Podał jednocześnie, iż za wartość zderzaka przyjęto ceny wskazywane przez producenta naczepy (k. 141-146).

Zarzuty do powyższej opinii wniósł pełnomocnik powoda, podnosząc, iż koszty naprawy przedmiotowej naczepy wyliczone przez biegłego są zaniżone zarówno w stosunku do kosztów poniesionych rzeczywiście przez powoda, jak i kosztów wyliczonych przez przedsiębiorstwo dokonujące naprawy. (k. 156-157).

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 10 września 2014 r. biegły sądowy C. D., składając ustne wyjaśnienia do opinii sporządzonej w formie pisemnej i odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez stronę powodową, podtrzymał opinię sporządzoną w formie pisemnej w całości. Odnosząc się do różnicy kosztów wynikających z faktury VAT o numerze (...) (k. 172 akt sprawy z powództwa P. Z.przeciwko (...) S.A.z siedzibą w S.o zapłatę – sygn. akt Sądu Rejonowego w S.: I C 40/13), wyceny szkody w naczepie, sporządzonej przez (...) Spółkę z o.o.z siedzibą w S.(k. 40 akt sprawy niniejszej), biegły wskazał, iż nie sposób dokonać jakiegokolwiek weryfikacji wskazanej na fakturze VAT kwoty, bowiem wartość należności z tytułu remontu przyczepy oznaczona w fakturze ze została określona jedynie całościowo, bez wyszczególnienia pozycji dotyczących kosztów robocizny i kosztów zakupu części. Ustosunkowując się z kolei do sporządzonej przez (...) Spółkę z o.o.z siedzibą w S.wyceny szkody biegły wskazał, iż w swojej opinii uwzględnił wszystkie zawarte tam pozycje z wyjątkiem wymiany wspornika lampy obrysowej, odnowy lakieru przedłużnicy lampy ramy przodu i naprawy związanej z przemieszczeniem skrzyni ładunkowej, bowiem konieczność dokonania powyższych napraw nie wynikała z dokumentacji zawartej w aktach szkody. Wskazał jednocześnie, iż nie jest możliwe ustalenie zakresu uszkodzeń naczepy po odbudowie tego pojazdu – z uwagi na stosowaną technologię wykonywania powłok lakierniczych; z tej też przyczyny wyliczeń dokonywał on na podstawie oględzin prze[prowadzonych przez firmę ubezpieczeniową.

W tym miejscu należy podkreślić, iż strona powodowa nie przedstawiła żadnych innych dowodów, które pozwoliłyby na ocenę zakresu uszkodzeń naczepy w zakresie wykraczającym poza wynikający z dowodów zebranych w postępowaniu likwidacyjnym. Nadmienić przy tym należy, iż w niniejszym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń, w szczególności nieprzedstawienia dokumentów pozwalających na poczynienie ustaleń faktycznych, dotyczących rozmiaru szkody.

W sporządzonej w formie pisemnej opinii biegły sądowy C. D. wskazał jednocześnie, iż dokował on wyceny w oparciu o system A., zaś szacunkowa wycena kosztów naprawy poszczególnych uszkodzeń elementów naczepy, dokonana przez producenta naczepy, jest wyceną zawyżoną.

W ocenie Sądu przeprowadzony przez Sąd dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego C. D. pozwolił na ustalenie obiektywnego wykazu kosztów niezbędnych do przeprowadzenia naprawy naczepy – w celu przywrócenia jej do stanu sprzed uszkodzenia. Przedstawiona przez tegoż biegłego opinia jest rzetelna, pełna i jasna. Biegły posiada odpowiednie kwalifikacje oraz wieloletnie doświadczenie w zakresie objętym treścią opinii. Przedstawione przez niego wnioski i wyjaśnienia są logiczne, spójne i konsekwentne, a przede wszystkim miarodajne i wystarczające dla dokonania ustaleń koniecznych do rozstrzygnięcia sporu, którego przedmiot został oznaczony w pozwie. Biegły udzielił nadto odpowiedzi na wszystkie zadane mu w ramach ustnych wyjaśnień do opinii Sporządzonej w formie pisemnej pytania.

Przedstawiona wyżej przez Sąd ocena dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego C. D. przemawiała za uznaniem owej opinii za zasługującą na uwzględnienie przy dokonywaniu rozstrzygnięcia w przedmiocie niniejszego procesu. Podkreślić przy tym należy, iż strona powodowa zobowiązana była

do udowodnienia, a nie uprawdopodobnienia swoich roszczeń, zaś z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie nie wynikają okoliczności pozwalające na podważenie wniosków przedstawionych przez biegłego.

Sąd zważył jednocześnie, iż odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenia pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, Prok.i Pr.-wkł. 2003/12/34, Biul.SN 2003/6/4, Wokanda 2003/7-8/5, M.Prawn. 2004/2/81). Wysokość odszkodowania przysługującego powodowi powinna zatem uwzględniać średnie stawki prac blacharsko-monterskich i lakierniczych stosowane przez warsztaty w miejscu zamieszkania poszkodowanego, oraz rzeczywiste koszty zakupu części, nie zaś opierać się wyłącznie na kosztach wskazywanych przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględniając nadto całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszej sprawy, a zwłaszcza ustalenia i wnioski przedstawione w opinii przez biegłego C. D., Sąd uznał, iż całkowita wartość szkody poniesionej przez powoda z uwagi na uszkodzenie naczepy (...)o numerze rejestracyjnym (...)w związku ze zdarzeniem z dnia 4 sierpnia 2011 r. wyniosła 1.804,42 zł. Mając na uwadze fakt, iż Sąd Rejonowy w S.prawomocnym wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 40/13, zasądził od (...) S.A.z siedzibą w S.na rzecz P. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)Usługi (...), z tytułu odszkodowania za szkodę będącą przedmiotem i tegoż procesu kwotę 1.550,00 zł, powództwo należało uwzględnić jedynie co do kwoty 254,42 zł (1.804,42 zł – 1.550,00 zł = 254,42 zł).

W pozostałym zakresie Sąd powództwo podlegało, jako nieudowodnione, oddaleniu.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (§ 2).

Zgłoszenie przez powoda szkody ubezpieczycielowi nastąpiło w dniu 9 sierpnia 2011 r. (k. 29), zaś pismem z dnia 26 sierpnia 2011 r. pozwany zakład ubezpieczeń odmówił powodowi wypłaty odszkodowania (k. 47).

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania stało się wymagalne najpóźniej z upływem 30 dni od dnia zgłoszenia, tj. z dniem 9 września 2011 r. Z uwagi jednak na to, iż powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 12 października 2011 r. do dnia zapłaty, Sąd orzekł w tym przedmiocie zgodnie z żądaniem pozwu.

Wniosek dowody zamieszczony przez pełnomocnika powoda w pozwie – o przeprowadzenie dowodu z akt szkody – został oddalony jako niezny procedurze cywilnej. Zauważyć bowiem należy, iż sąd nie przeprowadza dowodu z akt, lecz z określonych dokumentów. Pełnomocnik powoda po ustaleniu, że akta zostały dołączone do akt sprawy, winien zapoznać się z nimi i złożyć odpowiednie wnioski dowodowe, wnosząc o przeprowadzenie dowodów z poszczególnych dokumentów złożonych do akt likwidacji szkody, określając przy tym okoliczności, na jakie dowody z tych dokumentów mają być przeprowadzone.

Odnosząc się zaś do postanowienia wydanego przez Sąd w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Sąd zważył, iż powód nie wskazał żadnych okoliczności uzasadniających potrzebę przeprowadzenia takiego dowodu. Podkreślić przy tym należy, iż samodzielnej przesłanki, niezbędnej dla uwzględnienia takiego wniosku, nie może stanowić samo subiektywne niezadowolenie z ustaleń wniosków opinii sporządzonej przez powołanego już w sprawie biegłego. Niczym nieuzasadniony wniosek o powołanie kolejnego biegłego tej samej specjalności – zwłaszcza w sytuacji,

gdy kwestionowana opinia jest logiczna, wewnętrznie spójna oraz kompleksowo i odnosi się w pełni zagadnień nakreślonych w tezie dowodowej należało uznać za powołany jedynie dla zwłoki i jako taki oddalić.

Z uwagi na fakt, iż pozwany zakład ubezpieczeń uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania (3,2 %), Sąd stosownie do regulacji z art. 100 k.p.c. włożył obowiązek zwrotu kosztów postępowania w całości na stronę powodową.

W skład poniesionych przez pozwanego kosztów procesu zostały zaliczone koszty zastępstwa procesowego (w wysokości 1.200,00 zł) oraz opłata skarbową uiszczoną od udzielonego przez pozwanego zakład ubezpieczeń pełnomocnictwa w wysokości (17,00) zł. Wysokość wynagrodzenia należnego z tytułu zastępstwa procesowego strony pozwanej Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Z uwzględnieniem relacji, w jakiej powód utrzymał się ze swoim roszczeniem, a pozwany z obroną, stosownie do wskazanego wyżej art. 100 k.p.c. na powoda został włożony obowiązek zwrotu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego, tj. kwoty 49,25 zł. Jednocześnie z uwagi na treść art. 83 w zw. z art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r., poz. 1025) Sąd nakazał ściągnąć odpowiednią sumę z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda._